

Ó, én szeretem a bús pesti népet,
mely a Külső-Józsefvárosba tépett
ruhákba jár vasárnap délután

és ámolyogva, szédelegve hallja,
hogy döng a tükrös kávéházak alja
s a mozi-reklámokra néz tunyán.

Sokszor úgy érzem, szinte-szinte vétek,
hogy csöndben élek, nem nézek felétek,
s az álmok lenge fodrát fodrozom.

Ilyenkor aztán, elhagyott vasárnap,
kis görbe közein a téli sárnak
vezeklőn járok az utcátokon.

Itt élnek ők, a kedveskék, e járdán,
letaposott cipősarokkal, árván,
kávémérésbe bújva hallgatag.

Éhes leányaik, kiket szeretnek,
kopott árvácskák, fáradt, vézna szentek,
gázláng alatt sötéten állanak.

Ki nézte meg, mit rejt szobájuk árnya?
Ki leste meg, van-e ágyukba párna?
Ki látta, hogy mi a bús, pesti nép?

Én láttam a munkást és lázra bújtott,
sápadt arcát, hogy rossz szivarra gyújtott,
én láttam a föld vérező szívét.

Bármerre mennék, ide visszatérnék,
bármerre szállnék, átkozott, szegény nép,
a gondodat kiáltaná a szám,

mert bánatkővel van utcád kirakva,
szemed a bánat végtelen patakja
s jaj, ez a föld, e bús föld a hazám.

1913
(*ÖI.*, 384–385. old.)